

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 6.

V Ljubljani, dne 1. junija 1917.

XXV. teč.

Oj dan po božji volji.

Oj dan po božji volji,
vse živo je na polji,
kmet trudi se vesel.

Po njivi stopa v nadi,
kar bo sejal v pomladi,
v jeseni bode žel.

V naravi sveži, novi
ga spremljajo glasovi
veselih, budnih ptic.

Žar mili solнца pije,
jasnina čelo krije,
dehti mu vonj cvetic.

Oj dan po božji volji,
oj srečni kmet na polji,
kak srečna sta oba.

Obema solnce sije,
a kmet iz dneva pije
stoterni up želja.

Mokriški.

Iz mladostnih načrtov.

IV.

Na Suhi je zazvonilo delopust k Velikemu Šmarnu. In oglasil se je tudi svetoduški zvon, in drugi zvonovi po okolici so mu odgovarjali.

»Poslušajmo, kako lepo zvonil!« pravi eden sosedov.

»Kakor bi poslušal angelsko petje.«

»Čez suške zvonove jih pa ni.«

»Meni so pa naši bolj všeč.«

»Saj pa tudi ne zna vsak tako zvoniti kot cerkvenik Tomaž. Dober mož, pa pobožen, prav kakor nalašč za cerkvenika. Takega ne bomo več imeli.«

Takrat je v mojem srcu vstala želja, da bi postal cerkvenik. Ali nihče ne pade mojster iz nebes; vsak se mora učiti in pripravljati na svoj bodoči poklic. Tudi jaz sem začel s šolo za prihodnjega cerkvenika.

Pod streho sem privezal tri obroče, v sredo pa obesil srednje debelo poleno, pa so bili zvonovi obeseni, in šola se je pričela. Kadar ni bilo posebnega dela, me je vsakdo lahko našel pri »naših« zvonovih. Ob delavnikih sem zvonil »podolgem« svoj bim-bam-bom, bim-bam-bom... Ob sobotah popoldne in ob nedeljah je bilo pa pritrkavanje.

Drugi del — ali po šolsko povedano — drugi razred cerkveniške šole sem dovršil pri kosah. Kaj je namreč pomagalo zvoniti z obroči, ko pa niti sam nisem slišal nobenega glasu. Če hočeš lepo zvoniti, moraš vedno samega sebe — ne! — zvon moraš slišati, ali poje prav ali ne. Kosa ima pa lep, močan glas, da se sliši daleč naokoli. Zato sem privezal pod streho tri kose, eno zraven druge. Potem sem pa vzel palico v roke, in kose so zapele pesem, da se je razlegala po celi vasi in nič čudnega ni bilo, če so tiste dni tožili sosedje, da jih bolé ušesa.

V majniku sem pa napravil lep oltarček. Kupil sem dve sveči in zopet sem se učil nove umetnosti. Vsak večer sem sveče lepo prižgal in zopet ugasnil, pravitako kakor dela to cerkvenik v cerkvi. Palico

sem dobil v bližnjem gozdičku, svečo sem si izprosil od matere, pripravo za ugašanje sem pa naredil iz trobente, ki mi jo je prejšnjo zimo prinesel Miklavž.

Glavni cilji moje šole so bili s tem doseženi. Samo da bi hotel cerkvenik Tomaž umreti! Ta je pa živel in živel naprej, kakor da mu je duša prirastla. Čimbolj sem želel, da bi srečno umrl, tembolj se je upiral smrti že skoraj sedemdesetletni starček.

Iz te moke ne bo kruha — sem dejal. Tako dolgo ne morem čakati. Kaj bodo pa ljudje rekli, ko bodo gledali, da samo postopam. Naj le Tomaž opravlja svojo cerkveniško službo, saj nihče ne zna lepše zvoniti kot cerkvenik Tomaž. Pa sem pozabil na ta načrt.

V.

Med vsemi ptiči sem najbolj sovražil sovo. Ne vem, kaj bi bil dal, če bi bil mogel katero ubiti ali pa da bi jo bil vsaj prepodil, če je tuintam katera prišla vpit pred našo hišo. Ali kaj, ko pa stoji za sovraštvom zmeraj tisti nesrečni strah: če bi mi pa sova le res oči izpraskala. Kaj pa šele, če bi bila sova vse izvršila, kar pove s svojim glasom. Doma so mi namreč rekli, da pravi sova takole: »Te vjamem — te spečem — te snem — te v vodo zaženem.« Oh, strašne reči!

Nekega dne pa grem z materjo ob železnici. Srečava železniškega čuvaja.

»Mati, ali mora ta-le mož tudi ponoči paziti na vlak,« vprašam.

»Tudi.«

»Ali se nič ne boji sove?«

»Nič, saj ima tako luč, da se ga sova boji.«

O ti srečni mož ti, da pred teboj trepeta celo sova. Nič drugega nočem postati kakor železniški čuvaj! Sova, potem pa le pridi! Ali se ti bo hudo godilo, ko bom prižgal tisto luč, ki se je ti bojiš.

In še v enem oziru mi je bila čuvajska služba všeč.

Tisti čas, ko sem hotel postati železniški čuvaj, sem imel deset panjev čmrljev. Kakih pet panjev bi

bil še potreboval — pa ni bilo lesa. Že, ko sem naredil teh deset panjev, so oče vedno godrnjali, koliko škode naredim; potem so mi pa les še kar skrili.

Ko bi bil jaz tiste dni železniški čuvaj, bi ne bil nič v skrbeh za les. Kako lahko bi poprosil, pa bi dobil par desk za svoje potrebe. Saj vedno vozijo les gorindol po železnici. Kdo drugi pa rabi ta les kakor tisti, ki pri železnici služijo. Mislil sem po otročje tako.

Torej železniški čuvaj sem hotel postati.

Ali pa veste, kako se mi je godilo, ko sem materi povedal o svojem namenu? No, poslušajte!

»Matil!«

»Kaj pa?«

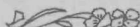
»Ali veste, kaj bom jaz?«

»No, kaj pa zopet?«

»Železniški čuvaj bom.«

»O, ti pa ti! Kdo bo pa potem mesto tebe spal? Železniški čuvaj ne sme nič spati, kadar je v službi; če spi, je kaznovan. Ti pa tako rad spiš.«

Ti nesrečni spanec ti, pa mi je snedel prvi dan službo; sovi je pa podaljšal življenje. J. E. Bogumil.

Marjanica.

Zlatolasa Marjanica šteje že štiri leta in zre z modro-plavimi očki ljubko v svet. V pratiki pozna vse godove svojih domačih. Najbolj rada ima svojo sestro Ivano, a bratoma rada večkrat ponagaja. Pije čez vse rada »kofek«. In za »kofek« bi naredila vse, pomedla bi po hiši, pospravila, pomagala to in ono. Vse le za škodelico dobrega »kofetka«.

Snega pa nič, pa prav čisto nič ne mara. A ko cveto na travniku rožice, bi Marjanica najraje vse potrgala. Prve naloži v predpasnikov žep, druge natrga in jih naloži v predpasnik in nazadnje si jih natakne še na kapico. Ta Marjaničina kapica ima svojo zgodbo. — V svinjaku imata njena brata zajčke. Ko je prišel oče od vojakov na dopust, mu je donesel

Marjaničin brat v hišo pokazat enega zajčka. A nesreča! Za pečjo je bila muca in — hop — po zajčku! Plašno je zrla Marjanica. Toda navsezadnje, ko so ubili zajčka, in je Marjanica čula, da ga pripravijo za kosilo, se ni hudovala nad mucu. Iz zajčje kože pa je napravila Ivana Marjanici lično pokri-valce, ki ga skoroda niti zvečer ne odloži kaj rada. — Piške so tudi Marjanici prav ljube. Spravlja jih sama spat na svinjak in krmi jih tudi ona. V čumnati pod omaro je pa mernik. Tam je gnezdo, narejeno kokošim, da ležejo jajca. Skrbna Marjanica vлови piško, jo dene na gnezdo in porine mernik pod omaro. »Bo znesla!« — Da piške Marjanico slušajo, ni nič čudnega. Ko so izbirali otroci žito za seme, in so piške pobirale pod mizo raztreseno zrnje, si je tuintam katera drznila skočiti preko Marjanice na klop, s klopi pa na mizo. In Marjanica! Kaj mislite, da je zapodila cibo? Nič! Zamižala je, zakrila očke z ročico, in piška je malce pozobala na kupčku izbranega žita. Marjanica ni hotela nič videti predrzne prijateljice.

In še enega prijatelja ima Marjanica, ki ji je tudi vdan. To je teliček. Marjanica ga napaja in krmi, za kar se ji teliček zahvali: »Mee-e!«

To bi vam torej bila modrooka Marjanica in njena tovarišija.

Fr. Zupančič.

Igra je igra.

6. »Nočem.«

Na Kovačevem vrtu je bilo vse živo kakor na mravljišču. — »Jaz bom začel loviti; pripravite se!« je klical Dornikov Peter. — »Že dobro!«

Igra se je pričela. Golobje — otroci — so letali okrog golobnjakov. Naenkrat pridrvi jastreb — Dornikov Peter — in kogar ujame, mora postati namesto njega jastreb. Če pa nič ne ujame, mora pa še enkrat loviti. — Komaj začno, že drži Peter v svojih »krempjih« Kosovega Matevža.

»Kosov — jastreb!« zavpije in igra se nadaljuje.
 Nesreča je hotela, da je tisto popoldne moral
 največkrat loviti ravno Kosov Matevž. Kako je bil hud!
 »Nalašč samo mene lovite!« se je jezil nad tovariši.

Pred golobjakom.

»Saj ni res.«
 Potolažil se je zaenkrat. A ko je moral šestič
 loviti, tedaj ga je zopet pograbila silna jeza.

»Ne grem lovit, pa ne grem!« je vpil nad Strnadovim Francetom, ki ga je ujel, »nalašč si ravno mene zagrabil.«

»Ujet si bil, le kar pojdi!« — »Nočem.«

»Saj moraš.« — Pa nočem« — »Pa moraš.«

»Na, če moram,« se raztogoti Matevž in pri-
loži Francetu eno za uho. Francek noče biti Matevžu
dolžnik, pa mu pripelje eno od druge strani. Prične
se boj, srdit in strašen. Igra je končana. Eni odhite
proti domu, drugi čakajo, kdaj in kakšen bo konec boju.

»Kako pa to,« pravijo Kovačev oče, ko pogle-
dajo skozi okno, »da gredo otroci že proti domu?
Saj so ponavadi bolj pozni. Moram vseeno pogledat,
kaj to pomeni.«

Gredo na dvorišče in tam najdejo Matevža in
Franceta, ki se premetavata po tleh in drug dru-
gega obkladata s pestmi.

»Oho, kaj pa to! — Narazen! — Narazen, pra-
vim! — Čakajta nol!«

Oče poiščejo nekaj palici podobnega, in to zdra-
vilo spravi oba bojevnika kvišku.

»Kaj pomeni ta boj?«

»Meni nagajajo. Samo jaz moram loviti.«

»Saj ni res. Drugi tudi love, samo Matevž je
moral danes največkrat, zato je pa hud.«

»Saj ni res!« — »Res je, res.«

»Kdo je pa prvi udaril?« poizvedujejo oče.

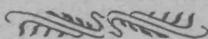
»Matevž, Matevž.« — »Ali si res?« — »Res,
ker mi nagajajo.« — »Saj ni res, ni res!«

»Veste kaj, otroci. Igra vam bodi v razvedrilo
in v veselje. Kdor se pa misli pri igri jeziti in pre-
tepati, kdor misli druge dražiti, ta ne sme nikdar več
na naše dvorišče. Ali ste razumeli?« — »Smo, smo!«

»Vidva si pa podajta roki v spravo. Za kaznen
pa en teden ne smeta k nam. Za danes pa vsi domov!«

Kako dolg je bil za Franceta in za Matevža
tisti teden. Kri jima je tudi toliko ohladil, da se pri
igri nista več razprla. Na Kovačevem dvorišču je pa
zopet zavladalo veselje.

J. E. Božumil.

Presveto Marijino srce.

5. Veselje in žalost presv. Device.

Kaj je naše življenje? Že zadnjič sem mimogrede omenil, da se naše življenje primerja vojskovanju. Drugi zopet pravijo: Naše življenje je potovanje proti večnosti, proti našemu pravemu domu. Še drugi primerjajo naše življenje knjigi, češ da so vsi naši dnevi kakor listi, na katere se zapisujejo vse naše misli in želje, vse naše besede in dela; in ti zapiski bodo odločevali našo večno srečo ali nesrečo. Omenjajo se še druge reči in okoliščine, ki se jim primerja človeško življenje. Meni pa se zdi prav posebno pomembna ta-le primera: Naše življenje je vrsta veselih in žalostnih dni, vrsta trpljenja in radosti.

To dvoje, žalost in veselje, najbolj vlada naša srca in odločuje naše vedenje. In blagor onemu, ki zna voljno trpeti, pa zna tudi veselje, ta dragoceni dar nebeški, pametno uživati po volji božji.

Vsak človek ima svoje vesele in žalostne ure, svoje radostne in tužne trenutke. Pri Mariji pač ni bilo drugače; le da je bilo njeno trpljenje, pa tudi njeno veselje tako veliko, da se mu naše niti primerjati ne da.

Prvotno je bilo človeku namenjeno le veselje. Bog je človeka ustvaril le za veselje in mu za bivališče pripravil vrt radosti — raj ali paradiž, kjer ni bilo zanj najmanjše bridkosti. Trpljenje je nastalo na zemlji vsled greha. Marija, ki je bila brez vsakega greha, je pač zaslužila, da bi bila preživela vse dni v vedni radosti brez vsake bridkosti. Toda Kristus je prevzel naše grehe nase in z njimi tudi kazen za grehe — trpljenje. Marija pa je sodelovala z Jezusom pri odrešenju sveta; zato je tudi z njim trpela, ne zase, marveč za nas. Po tem prebridkem odplačilu smo zopet dobili pravico do veselja. Zato se imenuje Marija »začetek našega veselja«.

Kar zadeva Marijino žalost in njeno trpljenje, sem poglavitne reči že zadnjič omenjal ter imenoval tudi ono moč, ki premaguje in olajšuje vse trpljenje, namreč junaško voljo. Jako poučno in izpodbudno bo pa tudi, če se strmeč oziramo tudi na radosti Marijinega srca. Saj so premnogokrat žarno posvetili milobni žarki rajskega veselja v to brezmadežno svetišče.

Njenemu veselju smemo prištevati že obilne tolažbe v sredi britkostne žalosti. Znala se je sama tolažiti, ker je vedela, koliko srečo bo doneslo vesoljnemu svetu Jezusovo in njeno trpljenje, in je pomislila, da je tako volja božja. Pa nepopisno sladko tolažbo je prejela tudi naravnost iz nebes od tolažnika Svetega Duha. Ker pozna iz lastne izkušnje sladkosti tolažbe, nam je postala tako dobrotna »Tolažnica žalostnih«.

Poleg obilne tolažbe je pa še navdajalo njeno srce mnogovrstno veselje, veselje tako sveto in veliko, kakršnega še ni občutilo nobeno človeško srce, ker ga ni vredno, pa tudi ne zmožno. Sv. Cerkev opozarja posebe na sedem izredno velikih radosti v Marijinem življenju.

Prvo veliko veselje je bilo za Marijo o z n a n j e n j e angela Gabriela, ono veseio sporočilo iz nebes, da pride Zveličar na svet in da bo ona njegova Mati. Kako zelo je bilo oveseljeno Marijino srce ob tem za vesoljni svet in vse čase tako važnem dogodku, nam je sama razodela v svoji veličastni pesmi »Magnifikat«, ko je navdušeno zapela: »Moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju... ker mi je velike reči storil on, ki je mogočen in sveto njegovo ime.«

Druga velika radost je bila za Marijo o b r o j s t v u Jezusovem. — Nebo se je veselilo in poslalo svoje angele, da so oznanjali svetu veselje in pevali slavo Bogu ter častitali ljudem na zemlji, ki so dobre volje. In če se veseli nebo in zemlja božjega Deteta in njegove presrečne Matere, kako da bi ona sama ne bila nad vse vesela!

Tretje veliko veselje za Marijo je bil prihod sv. treh Kraljev: njih spoštljivo počeščenje, njih pripovedovanje o čudežni zvezdi, njih pomembni dragoceni darovi, s katerimi so hoteli počastiti novorojeno Dete kot kralja in včlovečenega Boga — vse, vse je moralo globoko ganiti in z veseljem napolniti Marijino srce,

ko je videla, da ti častitljivi možje iz daljnih paganskih krajev isto vedo in verujejo kot ona ter molijo njeno Dete kot Stvarnika nebes in zemlje.

Četrto veliko veselje, ki je navdajalo Marijino srce, je bilo Jezusovo častitljivo vstajenje. Sveto pismo nam sicer tega ne pove, a ustno izročilo trdi za gotovo, da se je od mrtvih vstali Jezus, ves izpremenjen in častitljiv, najprej prikazal svoji Materi: Oj, ta izprememba, ta ganljivi prehod iz največje žalosti do tolike radosti! Kako globoko si jo čutilo, presveto srce! Saj se še nam navadnim ljudem solze veselja utrinjajo, ko obhajamo veliko soboto vstajenje Gospodovo. In vsako leto spominjamo še Mater božjo na njeno radost prve Velike noči: »Veseli se, Devica Marija, aleluja, ker je Gospod res vstal, aleluja!«

Peto veliko veselje Marijino je povzročil vnebohod Gospodov. Kralj nebes in zemlje — njen preljubi Sin — je ta dan slovesno obhajal svoje zmagoslavje. Množice angelov mu hite nasproti in duše pravičnih iz predpekla ga veselo spremljajo; Marija pa misli tudi na vse one iz prihodnjih časov, katerim gre njen Jezus pripravit bivalšče v rajskih višavah. Kolika radost, ko gleda veličastvo svojega Sina in srečo svetnikov — svojih otrok!

Šesto veliko veselje Marijinega srca: prihod Sv. Duha. Sveti Duh je Bog ljubezni, tolažbe in veselja. Gotovo je bila Marija še v veliko večji meri deležna njegovih oveseljujočih milosti nego apostoli. Ta dan je pa bil tudi začetek sv. Cerkve: očitno so se začeli kazati sadovi Kristusovega zasluženja, odprli so se neusahljivi studenci božjih dobrot v največjo radost nebeške Kraljice.

Zadnje največje Marijino veselje pa je njeno vnebovzetje. Če je že za navadnega svetnika nebeška radost nepopisno velika, kakor priča sv. apostol Pavel: »Nobeno oko ni videlo . . .«, koliko je šele moralo biti veselje Marijino, ko je bila z dušo in telesom vzprejeta v nebesa ter povikšana nad vse angele in svetnike, da se raduje v bližini svojega Sina vekomaj — »vtopljenja v radosti neskončno morje.«

Ako natančneje premišlujete Marijino življenje, boste še sami zasledili marsikatero radost njenega pre-

svetega srca. Ko je n. pr. Jezusa po tridnevnem bridkem iskanju našla v templju med učniki, ko ga je v teku 30 let opazovala pri molitvi, pri delu, pri razvedrilu, poslušala njegove modre pogovore, čutila njegovo potrežbo, njegovo sinovsko ljubezen in hvaležnost itd.

Hvalimo in poveljučujmo nebeško Kraljico v njeni sreči in slavi, pa prizadevajmo si, da jo bomo zvesto posnemali zlasti v teh dveh rečeh: v trpljenju in v veselju. Saj modro živeti se pač pravi: junaško trpeti, pa pametno se veseliti.

Nebeške cvetice.

Pravljica.

V nebesih je velik, prelep vrt, posejan s tisoči in tisoči vsakovrstnih cvetic, mnogovrstne barve in oblike, od neznatne, male spominčice, skromne marjetice, do ponosnih, živobarvnih tulipanov in vonjavih rož.

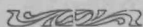
Slednji otrok na zemlji ima v nebeškem vrtu zasejano svojo cvetico. Dokler je priden, poslušen, je tudi njegova nebeška cvetlica lepa in sveža. Ako pa otrok ni priden, kakršen bi moral biti, usahne pa tudi pri njegovi nebeški cvetici listič za lističem in tudi cvetna glavica omahne uvenela. Otrokov angel varih je vsled tega neizrečeno žalosten in nestrpno čaka večera. Ko poklekne otrok na večer k postelji in moli večerno molitev, se mu pridruži angel in mu zašepeče: »Danes nisi bil priden. Ni bilo vse v redu. Se spomniš?« In otrok premišlja. Res! Prijetno se je igral. Zaklicala je mamica. Težko, tako težko je bilo pustiti igračo. Mamica je klicala v drugo. Še je igral naprej. Zaklicala je tretjič. Šele tedaj je otrok ubogal. Domisli se sedaj tega svojega pregreška. Skoči pokonci, teče k mamici, jo objame in prosi oproščenja. In tudi k nebu povzdigne očesci, sklepajoč ročice: »Odpusti, nebeški Oče! Bom poslušnejši!« Potem se otrok vleže na posteljo in mirno zaspi. In angel varih ni več žalosten. Vzame malo zlato škropilnico, gre k nebeškemu jezeru, kjer so zbrane vse solze, ki so jih plakali in izplakali ljudje na svetu v kesu nad svojimi pregrehami. Tam si natoči angel v škropilnico vode, sveže kot

jutranja rosa, čiste in jasne kot kristal in blesteče kot solnčni svit. S tem poškropi bolno, uvelo cvetico ter ji prilije. Cvetka se osveži in postane še lepša, kot je bila prej.

Slednje jutro in vsak večer pride na vrt nebeška Kraljica. Vidi in pozna vsako posamezno cvetico, kot najboljša vrtnarica. Pred majnikoni, njej posvečenim mesecem, si izbere iz vrta vse one cvetice, ki še niso vzcvetele, ki so šele vzkalile in nežno poganjajo. Neguje in varuje jih z največjo skrbnostjo. Te rastlinice so ji posebno ljube. Tu odstrani usahnele lističe, tam obrne popke proti solncu, oni naravna stebelce, drugim pa zaliva. Kaka radost jo navdaja, če opazuje, kako lepo uspevajo in bujno rasto negovane njene ljubljenske! Ko uzre razvijajoči se temno-modri listič vijoličnega popka! Izza še zaprte košarice marjetice se smehlja rdeče - koničasti cvetni vršiček, in tam zopet uzre prvo razvito zvezdico nežne spominčice! To vse so cvetke otrok, ki se pripravljajo na prvo sveto obhajilo. In oni presrečni, veličastni dan, že v zgodnjem jutru, gre nebeška Kraljica na vrt. Vsi popki cvetic so tedaj odprti. Od vsake vrste negovanih ljubljensk vzame ona najlepši cvet in vse povije v prelep šopek. Donese ga Stvarniku v pozdrav. Stvarnik ga privije na srce, in cvetice žare, cvete še lepše in dehte.

Otroci na zemlji pa praznujejo prvo sveto obhajilo. Srce, tesno združeno s Stvarnikom, jim zatruje radostno: »Danes je najsrečnejši dan!«

Fr. Zupančič.

Nesrečni Jurček.

Ljubi mladi junak! Ali si že slišal kdaj o kakem pijanem dečku? Morebiti si ga ti že videl? Mogoče si se že sam kdaj preveč napil? Smejiš se, vem, ko bereš to vprašanje. Ne gre ti v glavo, kako bi mogel biti majhen fantiček pijan? Odrastli ljudje — ti že hodijo okrog pijani. Te si tudi že dostikrat videl — nedorastlih otrok pa še ne. Blagor ti, če takega otroka še nisi videl; še bolj

si pa srečen, če sam nisi bil še nikoli pijan. Nikar pa ne misli, da ni bil še noben otrok pijan, če nisi bil ti.

Angelček naj ti danes popiše dečka, ki je rad pil vino in bil tudi že večkrat vrtoglav. Popiše ga pa ne zato, da bi ga ti posnemal. Bog varuj! Povedati ti hoče o njem samo zato, da bi se ti še bolj trdno in odločno varoval vsake pijače. Vem, da si že radoveden, kako je oni deček prišel do tega, da je začel piti; rad bi vedel, kakšen je bil, ko se je napil. Na oboje ti Angelček odgovori.

Jurček je bilo ime temu fantičku. Imel je žalibog starše, ki so radi pili. Po vino so pošiljali navadno njega. Dečku se je čudno zdelo, kako da ga oče in mati vedno pošiljata v gostilno. Premišljevati je jel, kako dobro mora biti vino, ki ga oče in mati toliko popijeta in dasta zanje toliko denarja. Sklène, da se hoče sam prepričati o tej dobroti. Ko nese nekoč steklenico domov, pokusi nekoliko iz nje. Izprva se mu pijača ni zdela dobra. Pokušal jo je pa vendarle, ker je mislil, dobra mora biti vendar, ker jo oče in mati toliko popijeta. Odslej ni Jurček nikoli več prinesel domov polne steklenice. V njej je večkrat precej manjkalo; pil je včasih toliko, da je postal vrtoglav.

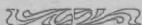
Vrtoglav je prišel Jurček večkrat celo v šolo. Tega gotovo ne morete razumeti, da bi mal šolarček bil pijan. Kaj pa je vendarle delal takrat? Kako se je vedel? Ravno tako kakor odrastli pijanci. Nekaj časa je sedel, polagoma je pa zadremal. Ta je pa lepa! Kdaj se je pa potem kaj naučil? Le potrpite, vse pride na vrsto. Ker je spal, seveda ni poslušal, kaj se drugi uče.

»Jurček,« ga pokliče nekoč gospod učitelj. Jurček se je polagoma zdramil in debelo gledal okrog sebe. Ker ni poslušal, seveda tudi ni vedel odgovoriti. Gospod učitelj ponovi vprašanje in mu razlaga. Dečku je pa vse mrgolelo po glavi in migljalo pred očmi. Nobene stvari ni razumel, ker je bilo v njegov glavi vse narobe. Gospod učitelj se je mnogo trudil ž njim, a Jurčku ni šlo nič v glavo. Moral se je vsesti in kmalu je zopet dremal.

Lahko si misliš, mladi junak, kakšno je bilo Jurčkovo spričevalo. Če bi ti prinesel tako domov, bi ti oče navili uro. Godilo se pa ni to samo eno leto. Kolikor

časa je hódil Jurček v šolo, vedno je bil enak zanikarnež. Danes je že šolo dokončal. Hodil je v šolo, naučil se pa ni nič. Bere slabo, pisati pa sploh ne zna. Víno je malega Jurčeta naredilo nesrečnega za celo življenje.

Klemenčič.

Dopis.

D. M. na Jezeru (Prevalje). Nedelja, 22. aprila, je bila za naše mlade Marijine častilke dan sreče in veselja. Marija jih je sprejela v svoj vrtec, med svoje rožice. Da bi jih Marija rajši imela, so zjutraj skupno pristopile k sv. obhajilu. Popoldne je bil sprejem. Ganljiv je bil prizor, ko je 20 malih, večinoma belo oblečenih deklic z venčki na glavi klečalo pred Marijinim oltarjem. Bile so kakor živa podoba lepe cvetke. To je bil dan veselja za matere teh deklic, ker so Mariji darovale lepe rožice; bil je dan veselja in sreče za deklice same, ker one so bile darovane rožice; bil je dan veselja za Marijo, ker je okrasila svoj vrtec z novimi cvetkami. Deklice so nato prosile in izvolile Marijo za svojo Gospo in Mater. Vsaka je dobila svetinjico z Marijino podobo na zelenem traku. O, da bi ostale tudi te rožice vedno sveže, o, da bi vedno cvetele in dajale prijeten vonj, dokler jih njih Gospa in Mati Marija ne presadi v svoj nebeški vrtec!

Z.

Rešitev naloge.

Sloga jači, nesloga tlači.

Prav so rešili: Medica Zdenko, uč. II. r. v **Ljubljani**; Zupančič Marica, učenka v **Polhovem Gradcu**; Lavrenčič Alojzija v **Poljčanah**; Budin Ivan, učenec IV. r. v **Rečici** na št.; Tomšič Josip, učenec V. r. v **Sp. Šiški**; Bischof Mimica, Heda in Rudolf v **Ljubljani**; Osterman Karlo v **Kandiji** pri Novem mestu; Kunc Milenka v **Novem mestu**; Vrbovšek Neža, učenka IV. r., **šmarje** pri Jelšah; Brezar Marija, učenka VIII. r. v **Spod. Šiški**; Galovič Janko, četrtošolec, Varšek Ivan, Pogačar Rozka, Podlesnik Francka, Zelič Marija, učenke VI. r., Horvat Vida, Košar Danica, uč. V. r., Šturm Mimi, uč. IV. r., na **Viču**; Jesih

Ivica, uč. V. r., **Trbovlje-Vode**; Gračan Aleks., Lopič Al., Uhl Flor., Bavman Edi, Dolajš Ivan, Drog Fr., Reizman Al., Unger El., Herič Ap., German Ivana, Hernjet Ana, Uhl Barb., Košar Jul., Herič El., Tišler Ivana, Lubi Kat., Šrok Am., Celcer Ivana, Komperšek Ter., Šabeder Mar., učenci in učenke v **št. Ilju** v Slov. goricah; Herzog Gabrijela, Škorjanec Monika in Korošak Cirila, učenke VI. r. pri **Sv. Križu** bl. Ljutomera; Valjavec Bogomila, učenka v **Ljubljani**; Šeško Ivan, posest. sin, **Brdo** pri Platinini; Prebil Jož., učenec na **Blokah**; Muri Magd., učenka na **Jezerskem**; šah Francka, **Babno** pri Celju; Gomernig Mic. Pavlova, na **žamanju** (Kor.); Zidarič Ivan, Jakl Roza, Špešič Mar., Raušl Mar., v **Središču**; Štupar Kati, Lavrič Erna, učenki VI. r. v Lichtenthurnovem zavodu, Krevel Boris, Ilešič Svetozar, Regally Vladko, Pajk Pero in Milko, učenci c. kr. vadnice v **Ljubljani**; Hafner Pepca, **Bistrica** pri Pliberku.

Odgovor na šaljivo vprašanje.

Kašlja ne more človek tiho prenašati.

Prav so odgovorili: Prohinar Ela, učenka v **Kamniku**; Usenik Ivanka in Mici, učenki na **Blokah**; Aleksič Jakob, Kosi Mirko, v **Središču**; Cimperc Marija, učenka IV. r., **št. Ilj.**

Oboje so prav rešili: Jugović Lidica, Rojšek Julči, učenki V. r. v **Ljubljani**; Rihar Lojzi, učenka v **Polh. Gradcu**; Gregorič Boris, učenec v **Ljubljani**; Herlec Emerik v **škofji Loki**; Brenčič Franc, učenci v **Podlipi**; Bavdaž Jerica, Flander Marica, **Homan Adela**, Kalan Minka, Črnivec Anica, Thaler Elica, Dekleva Nadica, Kocijančič Vidka, Tavčar Veri, Linke Elza, Likozar Iv., Stele Dav., Paleček Anica, Kobi Danica, Škerl Minica (I. oddelek); Ažman Olgica, Bregar Erna, Benedik Milči, Česen Mici, Dunčar Ivica in Francka, Erjavec Micika, Grohar Valči, Gruden Fr., Hafner Mar., Hartman Fanči in Lenči, Korenčan Milka, Kočevnar Anica, Hodnik Štefi, Kotzbek Ditka, Dekleva Zorica, Čufer Minica, Košuta Slava in Danica, Kosmina Zor., Lavrič Iva, Mercina Dan., Lavtižar Zinka, Marolt Lili, Pipp Mici, Pirc Mar., Pakiž Minka, Petrovčič Vikca, Serina Olgica, Svetlič Anka, Strumbel Olgeta, Zgonc Mery, Zbontar Ljubica, Valjavec Mici, Zalefel Pepi, Andolšek Vandica (II. oddelek); Kuralt Mici, Ogrin Anica, Splichal Ema, Benedik Beba, Čop Milica, Rus Iv., Tiringar Mici, Košmelj Stanka, Šmid Mici, Pahor Vikt., Prvanje Ema, Demšar Mirca, Grbec Iv., Mrhar Milka, Wurzbach Fanči, Slokar Pavla in Marj., štrukelj Štef. (III. oddelek), učenke uršul. samostana v **škofji Loki**; Cencelj Angela, **Tremerje** pri Celju; Kogovšek Fr. in Pepica, Bačar Ang., Drašlar Iv., učenke v **Preserju** pri Ljubljani; Virnik Franc, realec, in Jallob Rudolf, učiteljišček, v **Celovcu**; Svetic Ana, Drenovec Cirila, Stalowsky Eliz., Gruden Mar., Trpin Ang.,

Trobevšek Alb., Luznar Ida, Dovgan Milena, učenke VI. r. v **Sp. šiški**; Mört Ivan, **Bistrica** pri Pliberku; Štular Jurij, **Dolinčiče** pri Pliberku; Pestiček Veronika, učenka v **št. Ilju** v Slovenskih goricah; Zupanc Gusti, Kokole Ljudmila, Kolenc Anica, Grabner Rezika, gojenke pri čast. šolskih sestrah v **Celju**; Hudelist Vinko, učenec IV. razreda v **Krškem**; Viršek Albina in Gusell Dorot., učenki v **škojji Lokí**; Zorc Ana, Lasič Bogumila, Mišič Francka in Iv., Valentinčič Mici, učenke v **Šmihelu** pri Novem mestu; Pušnik Minka, učenka III. r. v **Šmartnu** pri Slovenj. gradcu; Ileršič Zofka, Ličan Tonči, Šajn Iv., Čeligoj Mar., Valencič Anica, Hrvatín Nik., Ličan Zorka, Kaluža Iv., Grahor Pepca, Bezek Stanka, Šircelj Nilda, Bonin Mar., Repinc Nada, Rupnik Giz., Beričič Fanika, učenke samost. šole v **Trnovem**; Aleksič Filumena, učenka pri č. šol. sestrah v **Mariboru**; Zakrajšek Minka, učenka na **Blokah**; Gospodarič Angela, Kovachič Roz., Kavčič Vida, Škerl Pepca, učenke VI. r. v **Radečah**; Kalinšek Martin, učenec v **Šmartnu** pri Slovenjgradcu; Žolger Ludovik, **Golavabuka** (št.); Bohinc Ivan in Konc Ivan, učenca v **Goričah** pri Kranju; Boštjančič Slavi, učenka II. r. na **Premu**; Dovžan Jan., Sedej Janko in Slapar Pavel, ministranti v **Tržiču**; Aparnik Stanko, Bavšek Boris, Binter Bogdan, Čeh Al., Fabjan Mil., Ilja Al., Lazarini Hinko, Peterlin Ant., Vedlin Ant., Andrejka Martin, Cesar Avg., Jelenc Bog., Kraut Bojan, Kimenswenger Fr., Močnik Jan., Podboj Stan., Pušavc Janko, Rieger Karel, Rode Mat., Schlegel Dušan, Potočnik Fr., Veber Ivan, Vizinti Alojzij, Galjot Jan., Gams Silv., Golob Martin, Hočevár Martin, Vivoda Iv., Cerer Alb., Janko Aleks., Maier Ant., Močnik Fr., Možek Jož., učenci v **Kamniku**; Potočnik Mar., Kat. in Fr., Balanč Jož., Eržen Anica, Bernik Ang., Čemažar Mici, Tavčar Jakob, pri **Sv. Lenartu** nad škojjo Loko; Bizjak Dragica, učenka v **Ljubečni** pri Celju; Podlesnik Rezika, učenka v **Ribnici** na Pohorju; Petelin Franica in Smole Tonica v **Kamniku** pri Pre-serju; Lovrec Olga in Mar., Serec Mat., Lesničar Mar., Raušl Jožef, Kuharič Roz., v **Središču**; Samsa Pavel, Čeč Franica, Osana Ivanka, Ludvik Pepca, Počkaj Marija, v **Hruševju** pri Postojni; Bulovec Mici, Stroj Mira, Drašler Toni, Smerkolj Anica, Bučar Delca, Milavec Pepca, Bohte Slav., Žerjav Slav., Belič Mici, učenke VI. r. v Lichtenthurnovem zavodu v **Ljubljani**; Rozman Štefka, Tabor Darinka, Lavrin Krist., učenke uršul. šole; Frelj Ivan, Mrak Ivo, Jeglič Stanko, Persič Ivan, učenci c. kr. vадnice v **Ljubljani**; Mulec Alojz, dijak v **Mariboru**; Krajnc Ivanka, Roškar Mar., učenki pri **Sv. Bolfenku** v Slov. gor.; Novak Greti, Hirm Apol., učenki v **Šmihelu** pri Pliberku; Arčon Barb., Avguštan Mar., Debevec Mar., Dekleva Dragica, Gomišček Anast., Kržič Mar., Pirnat Ant., Telban Mar., učenke IV. r. v **Borovnici**; Senekovič Olga, učenka c. kr. vадnice v **Ljubljani**; Lorber Jož., Drolc Janko in Vinko, Guna Fran, Rott Antonija v **Zagorju** ob Savi.